

MƯA GIỮA ĐÊM

Gần 3 tháng nay, hầu như ngày nào mưa cũng về ở Paris và các vùng phụ cận! Có nguyên ngày nắng đẹp đó nhưng chiều, tối lại mưa! Mưa đủ kiểu, đủ nhịp. Do cái thời tiết ẩm áp (cả mây độ trên mức bình thường), mưa thu tỉ tê năm này lẫn cả với mưa xuân phơi phới, mưa hạ ào ào vừa qua.

Mưa triền miên phía bắc, bão liên tiếp miền nam. Ngàn ấy thứ làm nên lũ lụt, giông tố. Lũ cuốn chết người, giông thổi tróc nóc, sập nhà, đánh gục các trụ điện. Nhiều gia đình miền đông nam, trong 1 tuần bị hai cơn lũ, mới dọn xong, lại đẹp tiếp! “Côte d’Azur” không còn đồng nghĩa với thiên đường thời tiết!

Phòng ngủ chúng tôi có trần cao (hình tam giác). Để hưởng nắng chiều, tôi cho gắn trên trần phía tây một velux to. Chịu khổ dăm ngày hè nóng bức nhưng ẩm áp suốt 3 mùa còn lại. Chưa nói cái thú được thưởng trăng đêm. Chỉ khác “trăng sáng vườn chè” ở chỗ không có màn “khuyên sớm khuyên trưa” vì ông chủ “dườn” đã... “thi đỗ” từ lâu! Nhưng thích nhất velux ở chỗ nó cho mình nghe tiếng mưa rơi.

Lúc còn ở Sài Gòn, căn phòng tôi nhìn xuống những ngôi nhà lợp “tôn” hàng xóm. Sáng hay chiều thì không nói nhưng trưa vắng hay đêm im, tiếng mưa rơi phía “dưới kia” là những khúc “à ơi” đưa tôi vào giấc ngủ yên bình. Bây giờ thì khác, mưa xuống trên trần cao.

Mưa rơi trên “tôn” khác tiếng mưa rơi trên “kính”. Với “kính”, mưa là những tiết tấu: khi nhanh, khi chậm, lúc vội vã, lúc khoan thai. Với “tôn”, mưa rơi là một bài ca, là tiết tấu và âm điệu. Nhờ gió. Gió mang những hạt mưa, từ miếng “tôn” này qua miếng “tôn” khác, những bề dày khác nhau, những cách “đặt” khác nhau, những phẩm chất khác nhau, những tuổi tác (mới, cũ) khác nhau, v.v. khiến cho những mái “tôn” năm xưa là tiếng dương cầm theo những ngón... mưa rơi!

Tôi yêu nhất tiếng mưa đêm.

Cả tháng nay, cứ giữa khuya (3h) tôi lại thức giấc, trần trọc mãi không ngủ lại được. Giữa cái “thời gian đang mất” đó, thật không biết làm gì! Thường là tôi niệm Phật, tránh suy nghĩ đến... chuyện làm(!). Có khi, để luyện trí nhớ, ôn lại những gì xem trên... TV lúc tối hay nghĩ đến những cái hẹn tuần tới... Khó mà “đếch nghĩ tới điều chi” như người Mai Thảo. Cũng may là có những cơn mưa. Mưa đều đều. Mưa ào ào. Mưa chậm chậm. Mưa nhanh nhanh. Ngàn ấy tiết tấu làm quên đi... mất ngủ.

Mưa đêm ảnh hưởng nhiều văn nghệ sĩ Việt Nam. Tôi yêu nhất bài thơ “Buồn đêm mưa” của Huy Cận (Phạm đình Chương phổ nhạc):

*“Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng, nghe ta buồn buồn
Nghe đi rời rạc trong hôn
Những chân xa vắng dậm mòn lẻ loi...”*

Mỗi lần đọc xong lại thấy ngẩn ngơ buồn!

Mưa đêm trong nhạc thì nhiều hơn: Mưa đêm ngoại ô, Mưa đêm tỉnh nhỏ, Tiếng mưa rơi (Khánh Băng), Tiếng mưa đêm (Đức Huy)... Nhưng chỉ có “Mưa nửa đêm” của Trúc Phương là làm tôi xúc động nhất vì nói đúng cái tâm trạng mình. Chỉ cần thay “nửa” thành giữa “là hợp tình, hợp cảnh vô cùng!” Tôi thậm hát trong đầu những lời ca còn nhớ được. So với lời hát trên “mạng” thì thấy trí nhớ mình cũng còn... được được!

M*ưa nửa đêm*

*Đêm chưa ngủ nghe ngoài trời đổ mưa từng hạt rơi
Gác nhỏ đèn le lói bóng dáng in trên tường loang
Anh gột tay tôi để nghe chuyện xưa cũ
gột trọn trong nỗi nhớ.*

*Tôi muốn hỏi có phải vì đời chưa trọn vòng tay
Có phải vì tâm tư giấu kín trang thư còn đầy
Nên những khi mưa nửa đêm
làm xao xuyến giấc mộng chưa đến tìm.*

*Ngoài hiên mưa tuôn mưa lạnh
xuyên qua áo ai... canh dài nghe bùi ngủi
Mưa lên phố nhỏ có một người vừa ra đi đêm nay
Để bao nhiêu luyến thương lại lòng tôi.*

*Khi trót gửi những hình ảnh của tim vào lòng đêm
Những kỷ niệm cho nhau nếu mất đi xin đừng quên
Tôi thiếp đi trong niềm vui
và đêm rớt những giọt mưa cuối cùng. –Trúc Phương*

Cám ơn anh Trúc Phương, ông hoàng Bolero!

Joyeux Noël, bạn ta!

BP

*Nguồn: Internet eMail by **th** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, April 22, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*